

Sygn. akt II ZO 19/22

POSTANOWIENIE

Dnia 24 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Dobrowolski

w sprawie dotyczącej sędzi Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim G. M., po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej na posiedzeniu w dniu 24 listopada 2022 roku, wniosku obrońcy obwinionej adw. R.S. w przedmiocie połączenia sprawy sędzi G. M. do wspólnego rozpoznania z pozostałymi w związku przedmiotowym sprawami innych sędziów na podstawie art. 34 § 2 a contrario w zw. z art. 128 ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku Prawo o ustroju sądów powszechnych (dalej p.u.s.p.)

postanowił:

nie uwzględnić wniosku obrońcy obwinionej o połączenie do wspólnego rozpoznania sprawy o sygn. akt II ZO 19/22 ze sprawą prowadzoną pod sygn. akt: I ZSK 31/22 (dotyczącą sędziego T. M.), I ZSK 29/22 (dotyczącą sędziego R. N.), II ZO 32/22 (dotyczącą sędziego P. M.); II ZO 21/22 (dotyczącą sędziego S. F.), II ZO 17/22 (dotyczącą sędziego P. N.), I ZSK 34/22 (dotyczącą sędziego P. F.), II ZO 15/22 (dotyczącą sędzi M. K.), II ZO 16/22 (dotyczącą sędzi L. S.), II ZO 18/22 (dotyczącą sędzi L. S.), II ZO 36/22 (dotyczącą sędziego K. L.), II ZO 13/22 (dotyczącą sędzi B. G.), ASD 4/21 (obecnie II DO 15/22 - dotyczącą sędzi D. L.) oraz ASD 2/21 (dotyczącą sędzi A. Ś.).

UZASADNIENIE

Pismem z 15 listopada 2022 r. obrońca obwinionej adw. R. S. wniósł o połączenie do wspólnego rozpoznania sprawy sędzi Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim G. M. z pozostałymi - w jego ocenie -

z powyższą w związku przedmiotowym sprawami innych sędziów, tj. prowadzonymi pod sygn. akt: I ZSK 31/22 (dotyczącą sędziego T. M.), I ZSK 29/22 (dotyczącą sędziego R. N.), II ZO 32/22 (dotyczącą sędziego P. M.); II ZO 21/22 (dotyczącą sędziego S. F.), II ZO 17/22 (dotyczącą sędziego P. N.), I ZSK 34/22 (dotyczącą sędziego P. F.), II ZO 15/22 (dotyczącą sędzi M. K.), II ZO 16/22 (dotyczącą sędzi L.S.), II ZO 18/22 (dotyczącą sędzi L. S.), II ZO 36/22 (dotyczącą sędziego K. L.), II ZO 13/22 (dotyczącą sędzi B. G.), ASD 4/21 (obecnie II DO 15/22 - dotyczącą sędzi D. L.) oraz ASD 2/21 (dotyczącą sędzi A. Ś.).

Argumentując wywiedziony wniosek obrońca obwinionej wskazał, iż wymienione w powyższego treści sprawy dyscyplinarne sędziów dotyczą tego samego stanu faktycznego, a mianowicie złożenia podpisu pod pismem z dnia 28 kwietnia 2020 r. skierowanym do Ambasadora I. G. - Dyrektora Biura Instytucji Demokratycznych i Praw Człowieka Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie, tzw. „listem do OBWE”. Autor wniosku argumentował, że jest to jedna sprawa dotycząca wielu sędziów i powinna być rozpoznawana w jednym postępowaniu, zarówno z uwagi na zasadę ekonomiki procesowej, jak i w celu uniknięcia rozbieżności w orzeczeniach wydanych w sprawach o tym samym stanie faktycznym. W ocenie wnioskującego w razie rozpoznawania jednej sprawy przez różne składy sędziowskie istnieje ryzyko, iż zapadną różne orzeczenia, mimo tego samego stanu faktycznego, a „rozpoznanie spraw wszystkich wyżej wymienionych sędziów w jednym postępowaniu przez jeden skład orzekający pozwoli na uniknięcie angażowania do rozpoznania wielu spraw różnych składów orzekających”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek obrońcy obwinionej nie zasługiwał na uwzględnienie. Wbrew twierdzeniom wnioskującego brak jest bowiem podstaw uzasadniających potrzebę połączenia da wspólnego rozpoznania sprawy o sygn. akt II ZO 13/22 ze sprawami prowadzonymi pod sygn. akt: I ZSK 31/22, I ZSK 29/22, II ZO 32/22, II ZO 21/22, II ZO 17/22, I ZSK 34/22, II ZO 15/22, II ZO 16/22, II ZO 18/22, II ZO 36/22, II ZO 13/22, ASD 4/21 (obecnie II DO 15/22) oraz ASD 2/21.

Zgodnie z art. 34 k.p.k. sąd właściwy dla sprawców przestępstw jest również właściwy dla pomocników, podlegaczy oraz innych osób, których przestępstwo pozostaje w ścisłym związku z przestępstwem sprawcy, jeżeli postępowanie przeciwko nim toczy się jednocześnie (§ 1), a sprawy powyżej wymienionych osób powinny być połączone we wspólnym postępowaniu (§ 2 zd. 1). Istotą łączności przedmiotowej, o której mowa w powyższym przepisie, jest „wszechstronnejsze zbadanie wszystkich wchodzących w grę spraw”, jak również zachowanie zasad ekonomiki procesowej, koncentracja materiału dowodowego oraz oszczędność kosztów (zob. J. Kosonoga [w:] *Kodeks postępowania karnego*. Tom I. Komentarz do art. 1-166, red. R. A. Stefański, S. Zabłocki, Warszawa 2017, art. 34). Powołana regulacja bezspornie pozwala zatem na pełne wyjaśnienie wszystkich okoliczności sprawy oraz realizację zasady trafnej represji karnej określonej w art. 2 § 1 pkt 1 k.p.k. Decyzja o połączeniu spraw do wspólnego rozpoznania winna być jednakże poprzedzona analizą słuszności takowego rozstrzygnięcia w kontekście prawdy materialnej oraz podstawowych gwarancji procesowych, gdyż z istoty rzeczy „nie może skutkować automatyzmem w podejmowaniu decyzji pozytywnej” (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 29 kwietnia 2021 r., I KK 39/19, LEX nr 3252431). Zaznaczenia wymaga przy tym konieczność spełnienia zawartego we wspomnianym art. 34 § 1 k.p.k. przez ustawodawcę wymogu jednoczesnego toku postępowań. Połączenie spraw do wspólnego rozpoznania winno bowiem nastąpić przed otwarciem przewodu sądowego i przystąpieniem do rozpoznania którejkolwiek z nich.

Przedmiotem postępowania prowadzonego pod sygn. akt II ZO 19/22 jest rozważenie zasadności wywiedzionego przez wnioskującego - działającego jako obrońca obwinionej sędzi G.M. - zażalenia na postanowienie Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w Warszawie z dnia 10 czerwca 2021 r., sygn. akt ASD 5/21, o przekazaniu sprawy zgodnie z właściwością, tj. Izbie Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego. Autor wniosku upatrywał konieczność połączenia powyższego do wspólnego rozpoznania ze sprawami zarejestrowanymi w rep. I ZSK pod nr. 31/22, 29/11, 34/22, a zatem dotyczącymi rozpoznania spraw dyscyplinarnych innych sędziów (sędziego T. M., sędziego R. N. i sędziego P. F.) oraz zarejestrowanymi w rep. II ZO pod nr. 15/22, 16/22, 17/22, 18/22, 13/22, 21/22,

32/22 i 36/22, tj. dotyczącymi zażaleń występującego w roli obrońcy autora wniosku na postanowienia Sądu Dyscyplinarnego przy Sądzie Apelacyjnym w Warszawie w przedmiocie przekazania sprawy według właściwości w sprawach sędziów: M. K., J. S., P. N., L. S., B. G., S. F., P. M. i K. L., a nadto sprawą o sygn. akt ASD 4/21, obecnie zarejestrowaną pod sygn. akt II DO 15/22 (która to została merytorycznie zakończona, gdyż zaskarżone postanowienie o właściwości sądu utrzymano w mocy, z tym jednak zastrzeżeniem, że zażalenie obrońcy w zakresie wniosku „o oznaczenie sądu przed którym ma toczyć się postępowanie”, obejmujący zarzut braku niezależności Sądu Najwyższego Izby Dyscyplinarnej oraz braku niezawisłości sędziów tej Izby, na podstawie art. 26 § 2 ustawy o SN przekazano do rozpoznania Prezesowi Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych, a postanowieniem z 17 listopada 2022 r., sygn. akt I NWW 115/22 sprawę przekazano do Izby Odpowiedzialności Zawodowej Sądu Najwyższego), jak również sprawą ASD 2/21, obecnie prowadzoną pod sygn. akt II ZO 47/22, która została prawomocnie zakończona postanowieniem Izby Odpowiedzialności Zawodowej Sądu Najwyższego z 27 października 2022 r.

Analiza wszystkich z powyższych spraw wskazuje zatem, iż dotyczą one różnych orzeczeń wydanych wobec różnych osób, nieznajdujących się na podobnych etapach rozstrzygania, jak również o odmiennym przedmiocie ich rozpoznania, natomiast zasadniczym łączącym je elementem, wskazującym na jedyny realnie istniejący pomiędzy powyższymi związek, jest osoba obrońcy. Trudno tym samym przyjąć, iż decyzja o powyższych wspólnym rozpoznaniu czyniłaby zadość uprzednio wspomnianym wymogom art. 34 k.p.k. W kontekście powoływanych przez autora wniosku względów ekonomiki procesowej zwrócić należy natomiast uwagę, że sprawa o sygn. akt ASD 2/21 (obecnie pod sygn. akt II ZO 47/22), została już prawomocnie zakończona, natomiast warunkiem łącznego rozpoznania spraw (przy założeniu, że występuje pomiędzy nimi łączność przedmiotowa), jest - jak wspomniano uprzednio - jednoczesność toczenia się postępowań z uwagi na ewentualną konieczność rozpoznania danej sprawy od początku. W odniesieniu do twierdzenia wnioskodawcy o „ryzyku, iż zapadną różne orzeczenia, mimo tego samego stanu faktycznego” poczynić należy nadto uwagę, iż rozpoznanie wymienionych w wywiedzionym wniosku spraw w odrębnych

postępowaniach nie uniemożliwi dokonania czy to prawidłowych ustaleń faktycznych, czy też trafnej oceny zachowań obwinionych.

Połączenie wszystkich wskazanych we wniosku spraw jawi się tym samym jako niecelowe i pozbawione racjonalności, a nadto prowadziłoby do akceptacji rozwiązań dysfunkcyjnych, które nie mają oparcia w przepisach prawa.

Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[as
a]